

u/12859

Η ορχήστρα Κίνγκ Ολντερ από τα πρώτα συγκροτήματα τζάζ

Ενας διαπρεπής μουσικός Μιακού Τάινερ Έπικοινωνία μέσω της τζάζ

Μία συνομιλία με κύριο θέμα
την εξέλιξη της τέχνης του

Ενας γνωστός Αμερικανός μουσικός, πιανίστας της τζάζ, που συνδυάζει το σύγχρονο ρεύμα και την παράδοση της μουσικής αυτής έκφρασης, ο Μιακού Τάινερ, ενθουσίασε τους Θεσσαλονικείς φίλους του είδους, σε πρόσφατη συναυλία που έδωσε στην πόλη, στα πλαίσια των 2.300 χρόνων, προσκαλεσμένος από την οργανωτική επιτροπή.

Στην κατόπιν αίθουσα τελετών του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ο πιανίστας μαζί με τους Μπένε Επορσάρι (κοντραμπάσο) και Λουίς Χέις (ντράμς), βίωσαν στο κοινό του, τις παλιές καλές μέρες της τζάζ, ενώ συγχρόνως παρουσίασε και τις νέες επιδόσεις που η μουσική αυτή έχει ύψο στην Αμερική και την Ευρώπη, αλλά και την Ιαπωνία, με τεχνική που επιβεβαιώνει, για άλλη μία φορά, τη φήμη του δίσκου Μιακού Τάινερ τριού.

Με την ευκαιρία της πολύ σύντομης παραμονής του κ. Τάινερ στην πόλη, είχαμε μία συζήτηση μαζί του για τις αρχές και την ελεύθετη πορεία της τζάζ, για την θέση της σήμερα στον κόσμο, για την έναρξή της με το είδος και τις προσπάθειες ανάκαμψης της μουσικής αυτής, σε σχέση με την άπληστη από το ευρύ κοινό.

Στην αρχή της συνομιλίας, ο μουσικός εξέφρασε τις ευχαριστίες του για την πρόκληση και την συμμετοχή στον διορισμό των γενεθλίων της πόλης, λέγοντας ότι είναι η δεύτερη φορά που γίνεται στην Ελλάδα, αφού πριν δύο χρόνια περίπου, είχε συμμετάσχει σε μουσικό φεστιβάλ στην Αθήνα. Ειδικότερα, για το κοινό της χώρας, δήλωσε χαρακτηριστικά ότι «είναι τό πιο ζωντανό, ενεργητικό και παιδαγωγικό με τη μουσική κοινό που έχει γνωρίσει, μία μοναδική έμπειρία έκφρασης στην καριέρα του», παρ' ό,τι, όπως πρόσθεσε έχει επισκεφθεί πάρα πολλές χώρες στον κόσμο χωρίς, μάλιστα, που έχουν πολύ ανεπτυγμένο επίπεδο στην τζάζ. Μεταξύ αυτών, όπως ανέφερε, συγκαταλέγονται η Ιταλία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Αγγλία και σε πρωτεύουσα θέση η Ιαπωνία.

Τό ξενήνιμα και η εξέλιξη

Σχετικά με την δύναμη και την ταχύτητα διάδοσης της τζάζ στον κόσμο καθώς και τις δυνατότητες ανάλυσης και εμπλουτισμού της, από χώρα σε χώρα, ο κ. Τάινερ δήλωσε:

«Γενικά η μουσική είναι μία διεθνής γλώσσα, που δεν γνωρίζει σύνορα ή οριοθέτηση είδους διακρίσεις. Ειδικότερα, όταν πρόκειται για μουσική που κύρια, είναι συναίσθημα, όπως η τζάζ, παρά τεχνική, και όταν οι δυνατότητες εμπλουτισμού στοίχειον, χωρίς μεταβολή του βασικού στίλ, είναι τεράστιες, όπως συμβαίνει με την τζάζ, τότε η επιτυχία και ο κλασικισμός, θα έλεγα, του είδους, είναι δεδομένο.

«Η τζάζ, όταν πρωτοεμφανίστηκε γύρω στο 1900 με 1915, από άγνωστες πηγές -πολλοί υποστήριξαν ότι προέκυψε από ένα είδος νοσού των μαύρων

Ο Ιάπωνας συγγραφέας και ο Αμερικανός σκηνοθέτης Ο Σρέηντερ εξομολογείται για την ταινία του «Μισίμα»

«Μ' ενδιαφέρουν πάντα χαρακτήρες
που νιώθουν άβολα στο πετσί τους»

Ο Γιούκο Μισίμα υπήρξε ο πιο διάσημος μυθιστοριογράφος της μεταπολεμικής Ιαπωνίας και αίσχουρα μία από τις πλέον αμφιλεγόμενες φυσιογνωμίες της χώρας του. Στά 1970, αφού είχε γράψει το διβλίο του «Η θάλασσα της γονιμότητας» και αφού άπτεχε να προκαλέσει στρατιωτικό πραξικόπημα, έκανε χαρακίρι, πετυχαίνοντας στον θάνατο την πρόσμεση της αισθητικής και της δράσης, κάτι δηλαδή που δεν είχε επιτύχει στην ζωή του.

Τό «Μισίμα», μία κινηματογραφική βιογραφία, αποτελεί έργο αγάπης του σεναρίστα - σκηνοθέτη Πάβ Σρέηντερ, που για να κάνει αυτό τό φιλμ υποχρεώθηκε να μπει μέσα στον αισθηματικό κόσμο και τό πνεύμα της μεταπολεμικής Ιαπωνίας. Ο συγγραφέας πίστευε σ' όλη του τή ζωή στον κώδικα ήθικης των σαμουράι και κατανόησε τή ζωή του προσπαθώντας να μεταμορφωθεί από άνθρωπο των λόγων σε άνθρωπο της δράσης. Φανατικός στην δημιουργία αθλητικού σώματος, διασημότητα του νερκισμού, ήθοσιος, οικονομολόγος και δημοφιλής ήταν ένας άνθρωπος αντιφάσεων, που τελικά επικίχτηκε τον θάνατο. Στην αρχή ο Σρέηντερ δεν ενθουσιάστηκε με τήν ιδέα, κυρίως γιατί ο Μισίμα ήταν νέος. Κατόπιν, όμως, γοητεύθηκε από τήν περίπλοκη Μισίμα, κυρίως γιατί ο Ιάπωνας συγγραφέας παρουσίαζε τήν αντιφατικότητα που είχαν και δικό του ήρωες, πρόσωπα σεναρίων που είχε γράψει, όπως ο ήρωας του φιλμ «Ταξιτζής». Ο ίδιος δήλωσε:

«Πάντα μ' ενδιαφέραν χαρακτήρες που νιώθουν άβολα μέσα στο πετσί τους και επιζητούν να ξεφύγουν από τήν σωματική τους ύπαρξη. Μέχρι τώρα έγραφα σεναρία για τέτοιους ανθρώπους, αλλά μί διανοούμενος. Πάντα αναζητούσα ένα χαρακτήρα που τό πνεύμα του και τό

ένδιαφέροντό του θά ήταν πλησιέστερα στα δικά μου. Ο Μισίμα είχε ένα μυαλό έρευνητικό και βασανίζονταν από κλειστοφοβία. Ετσι ή ίδια ή ζωή μου πρόσφερε έναν πραγματικό χαρακτήρα που έμοιαζε με μυθιστόρημα.

Μισίμα και Σρέηντερ

Ο Μισίμα μοιάζει σάν μία προσωπικότητα που δεν ταιριάζει σ' έναν Αμερικανό κινηματογραφιστή, σάν μέσο για να εκφράσει τις δημιουργικές του άνησιες. Από τήν άλλη μεριά, ο Σρέηντερ έδειχνε πάντοτε ενδιαφέρον γιά άτομα που φλερτάζαν με τόν θάνατο και εκεί βασίζετο και τό σενάριο του γιά τόν τραγουδιστή Χάινκ Ούλιανς. Μιλώντας γι' αυτόν τόν καλλιτέχνη ο Σρέηντερ λέγει:

«Είναι μεγάλος άστέρι. Πρόκειται γιά μία πολύ σημαντική φυσιογνωμία στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, έναν καλλιτέχνη, που έμοιαζε συνέχεια να λέει με τό τραγούδι του, «δείτε με πώς πεθαίνω». Σε τέσσερα χρόνια έγραψε πάνω από 300 τραγούδια και κατέλαβε ένα σύμβολο τόν θάνατο. Ο Χάινκ έφερε τήν σουτιούρα «πόπ» τών μαύρων σούους λευκούς και έδωσε τό πρότυπο γιά πλήθος από καλλιτέχνες τού θεάτρου, της μουσικής και τού κινηματογράφου. Δεν θέλω να αναφέρω όνόματα...

Ο Μισίμα ταίριαζε στό πρότυπο τού τραγουδιστή Χάινκ. Καί άκόμη θά πρέπει να θυμηθούμε, ότι ο Σρέηντερ ήταν δεμένος με τό ανατολίτικο θέματα. Στο σενάριο «Γιακούζα» που έγραψε

τό 1974 γιά τό όρνυνο φιλμ τού Πάλακ σάν «Ταξιτζής» είχε τήν εύκαιρία νά γνωρίσει άρκετά στοιχεία. Ας προστεθεί ότι ο Σρέηντερ βρισκόταν στην Ιαπωνία τήν έποχή που αυτόκτονησε ο Μισίμα. Στά 1978 ήρθε σέ έπαφή με τήν χήρα τού Μισίμα γιά νά γυρίσει μία ταινία

1982. Τώρα έκανε τό «Μισίμα» που τόν άσπασχόλησε πολύ, καθώς ήταν μία ταινία που τό γύριμά της παρουσίαζε μεγάλα προβλήματα.

Αξέπρασες αντιξοότητες

Εκτός από τό ότι ο Σρέ-

Ο Πάβ Σρέηντερ ποζάρει μπροστά σέ μία γιγαντοσφισά τού Κέν Ογκάτα, που πρωταγωνιστεί στό «Μισίμα».

για τόν Ιάπωνα συγγραφέα, χωρίς νά θλγει τό σεξουαλικά και πολιτικά συμβάντα της ζωής του.

Ο Σρέηντερ τότε ξεκινούσε και τήν καριέρα του σάν σκηνοθέτης. Οι ταινίες που γύρισε ήταν τό «Μπλέ κολάρο» 1978, τό «Χόρντορ» τόν έπόμενο χρόνο, τόν «Αμερικανό Ζιγκολό» τό 1980, τό «Κάτ Πήληλ» τό

ντερ είχε οναλάβει τήν υποχρέωση νά αναφερθεί μόνο στόν Μισίμα - καλλιτέχνη, ύπάρχαν κι άλλες δεσμεύσεις.

Κατ' άρχην σέ καμιά περίπτωση δέν μπορούσε νά θγάλει σκηνές από τό μυαλό του, άλλο ούτε και νά μιλήσει γιά τήν έρωτική του ζωή. Καί, φυσικά,

ένα άλλο μεγάλο έμπόδιο ήταν ή Ιαπωνική γλώσσα. Τελικά όλα ξεπεράστηκαν και ο Σρέηντερ έκανε μία ταινία πολύ έντυπωσάει. Στοιχισε περίπου έξι εκατομμύρια δολάρια και μπορεί νά θεωρηθεί σάν Ιαπωνική ταινία, αφού κι ο πρωταγωνιστής (Κέν Ογκάτα) είναι Ιάπωνας και ο σκηνογράφος και τό μεγαλύτερο μέρος τών τεχνικών. Μόνο έξι άτομα ήταν Άγγλοι ή Αμερικανοί. Πάντως θά πρέπει νά σημειωθεί ότι στην Ιαπωνία τό φιλμ δέν τό είδαν με καλό μάτι. Ηδη άπαγορεύτηκε ή προβολή του στό κινηματογραφικό φεστιβάλ τού Τόκιο. Ο Σρέηντερ πιστεύει ότι ο Μισίμα ήταν μία μορφή που δέν ταίριαζε στην όποδεκτή Ιαπωνική παράδοση. Λέγεται ότι τό έργο τού Μισίμα δέν περιέχουν τήν κάθαρη ή τήν άπελευθέρωση από τις προσωπικές δεσμεύσεις και τούς άτομικούς του θασανισμούς, και αυτό τό πέτυχε μόνο με τόν θάνατό του.

Ευτυχώς γιά τόν Σρέηντερ, τό γράφιμό του και ή σκηνοθεσία του λειτουργήσαν σάν ασφαλτική βαλβίδα. Ο ίδιος έχει μεγαλώσει με τούς άσπασμούς κανόνες τού άλλανδικού καλθινισμού κι αυτό, πρακτικά, σήμεινε πως δέν τό έπιτερόταν νά πάει στόν κινηματογράφο μέχρι τό 17 του χρόνια. Τότε είδε τό «Λά στράντα» τού Φελλίνι και τήν «Εβδομη σφραγίδα» τού Μπέρκμαν. Σήμερα είναι κοντά τό σενάριο του χρόνια και έχει άρχισει σάν σεναριογράφος, συνθέτοντας μέσα στό 1976 τέσσερα σεναρία. Ξεπέρασε τούς φόβους του και τόν πειρατισμό του με δυσκολία κι έτσι έγραψε και γύρισε έργα σάν τόν «Ταξιτζή» τόν «Αμερικανό Ζιγκολό» και τό «Χόρντορ». Μιλώντας γιά τήν δουλειά του και τούς ήρωές του, λέγει:

«Τό «Μισίμα» είναι τό φιλμ ένός μεσήλικα. Ο «Ταξιτζής» ήταν τό φιλμ ένός νέου, γεμίστο από τήν όργη τού νεαρού που δέν τήν νιώθει πιά. Ίσως αυτό όφειλεται στην διακόσμηση της ήλικίας. Απλά, γεροντώ.

Τά νέα
Θιβλία

Σοκόλοβα, Κουζμίνα,
Ροντόνοφ:
«Συγκριτική
παιδαγωγική»

Τρεις Σοβιετικοί ειδικοί γράφουν γιά τήν παιδαγωγική, παρουσιάζοντας τό άντικείμενο και τις υποχρεώσεις της συγκριτικής παιδαγωγικής, καθώς και τό στάδια ανάπτυξης της, έκθέτουν τις Ιστορικές και κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες τής ανάπτυξης της παιδείας τόσο στις σοσιαλιστικές, όσο και στις καπιταλιστικές χώρες, αλλά και στις άναπτυσσόμενες, άποκαλύπτουν τόν ταξικό χαρακτήρα τών συστημάτων παιδείας στις τρεις αυτές κατηγορίες χωρών, και, λόγω της δικής τους πολιτικής τοποθέτησης, έξέμουν τό σύστημα της Σοβιετικής Ένωσης και τών φιλικών χωρών ενώ έπικρίνουν τό σύστημα παιδαγωγικής που εφαρμόζεται στην δύση και γενικά στόν καπιταλιστικό κόσμο. Οστόσο, είναι ένα χρήσιμο βιβλίο καθώς δίνει πλήθος στοιχείων πάνω σέ ένα θέμα ιδιαίτερα ενδιαφέρον. Έχει μεταφραστεί από τούς Άλέκο Κουτούρακι, Χρήστο Κανούριο και Γιάννη Λαμπρόκη. (Έκδόσεις «Σύγχρονη Έποχή»).

Ρόλφ Χόχουτ:
«Ένας έρωτας
στή Γερμανία»

Τό μυθιστόρημα αυτό τού Χόχουτ άποτελεί ένα συγκλονιστικό ντοκουμέντο τού πολέμου. Βασικά τόν πρόσωπα είναι ένας Πολωνός αχμάλωτος στή Γερμανία και μία Γερμανίδα μανδύισσα. Μεταξύ τούς δημιουργείται ένας έρωτικός δεσμός γεμιστός κινδύνους και ο φθονερός περίγυρος ένας κόσμος που φοβάται τούς ναζίστες, θά ύλοποιήσει τόν κίνδυνο. Οι δύο έραστές άποκαλύπτουν πως δέν τό έπιτερόταν νά πάει στόν κινηματογράφο μέχρι τό 17 του χρόνια. Τότε είδε τό «Λά στράντα» τού Φελλίνι και τήν «Εβδομη σφραγίδα» τού Μπέρκμαν. Σήμερα είναι κοντά τό σενάριο του χρόνια και έχει άρχισει σάν σεναριογράφος, συνθέτοντας μέσα στό 1976 τέσσερα σεναρία. Ξεπέρασε τούς φόβους του και τόν πειρατισμό του με δυσκολία κι έτσι έγραψε και γύρισε έργα σάν τόν «Ταξιτζή» τόν «Αμερικανό Ζιγκολό» και τό «Χόρντορ». Μιλώντας γιά τήν δουλειά του και τούς ήρωές του, λέγει:

Γιάννη Κοντού:
«Ανάγνωμο μοναχού»

Τό έβδομο βιβλίο τού ποιητή Γιάννη Κοντού, που δίνει μία σειρά από ποιητικές πρόξες μεγάλης εύαισθησίας, πλούσιες φαντασίας και σύγχρονου, καλό δομημένου λόγου, Κόπου γράφει. «Κόθεται και ζυγίζω ποσότητες παρκάων και λέξεων - έκτελώ πολλές φορές όνυπαρκτες συνταγές - όμως δέν μπορείς νά σνέπεια και ύπομονή ύποδειγματική» και παρακάτω προσθέτει: «Έχω νικημένη χλιδαρά άρεα. Πίνω όλο τό άφύρακο (πομπόνα) από φτιάχνω και δέν λέω νά πεθάνω. Μόλιον δύναμώνομ». Αποκαλυπτικές φράσεις γιά τό μήνυμα και τό κώμα της

Η δημοτική καί τό μονοτονικό

Η απλοποίηση της δημοτικής...

